

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.180/2014/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. november 18. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés bűntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2014. április 10. napján kihirdetett **18.B.58/2013/44.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott fogvatartási helyeként a büntetés-végrehajtási intézet megjelölését mellőzi.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2012. december 9. napjától 2014. szeptember 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült, és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 641.562,- (hatszáznegyvenegyezer-ötszázhatvankettő) forint.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 32.000,- (harminckettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak külön felhívásra.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés bűntettében [Btk. 160. § (1) bekezdés] mondta ki. Ezért 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható. A szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről és 557.764.- forint bűnügyi költség viselésére kötelezte a vádlottat.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védő a büntetés súlyossága miatt, enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.648/2013/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott a fellebbezési eljárás során jogos védelemre hivatkozott a fellebbezése indokolásában, ehhez képest tartalma szerint már felmentését kérte. A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezését tartotta fenn azzal, hogy álláspontja szerint védence menthető felindulásban cselekedett. Kifejezetten nem indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védence terhére másként - erős felindulásban elkövetett emberölésként - minősítse az elbírált bűncselekményt.

A fellebbezéseket az ítélet tábla nem találta alaposaknak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást túlnyomórészt alaposnak ítélte, az csak kismértékben megalapozatlan [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata]. A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság akként orvosolta, hogy a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett, és bizonyításnak nem minősülő nyilatkozatára azt a következők szerint kiegészítette:

A vádlottat szabadlábra kerülése óta fia és annak családja tartja el, a büntetés-végrehajtási intézetben pedig szívinfarktuson esett át.

Egyebekben az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a most eszközölt kiegészítésekkel vált maradéktalanul irányadóvá a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben kellőképpen lefolytatta, megfelelően logikus, iratszerű, az élettapasztalat elvárásaival is összhangban lévő indokolást adott arra, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Bizonyíték-mérlegelő tevékenysége részletes és kellően elmélyült volt, példamutató részletességgel a jogos védelem kérdéskörére is kiterjedt. Helytálló indokokkal adott számot arról, hogy miért nem fogadta el a vádlottnak a sértett részéről - szerinte - megnyilvánult, személye ellen intézett vagy azzal közvetlenül fenyegető jogtalan támadásra vonatkozó előadását. Az e körben kifejtett indokai helytállóak és megfelelnek az iratok tartalmának is. A bizonyítékok mérlegelése körében az elsőfokú bíróság nem vétett perrendi hibát sem.

A vádlott javára a jogos védelem (Btk. 21. §) megállapítását, ehhez képest a büntethetőséget kizáró okból felmentését célzó vádlotti fellebbezés nem más, mint a bizonyítékok mérlegelését támadja. Azt sérelmezi, hogy nem fogadta el az elsőfokú

bíróság a jogos védelem megalapozása érdekében tett vádlotti vallomást, hanem a tényállást az azzal ellentétes bizonyítékokra alapította.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. A törvényen alapuló, irányadó ítélkezési gyakorlat szerint, megalapozott első fokú tényállás esetén, nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során. Ebből következik, hogy a jogos védelem megállapítását és ahhoz képest a felmentést célzó vádlotti fellebbezés nem vezethetett sikerre.

Az ítélőtábla ugyanígy ítélte meg a védőnek a vádlott menthető felindulására vonatkozó előadását és érvelését is. Azt ugyan a védelem kifejezetten nem indítványozta, hogy az emberölés bűncselekményének privilegizált esetét, az erős felindulásban elkövetett emberölés büntetét (Btk. 161. §) állapítsa meg a vádlott javára a másodfokú bíróság, de hivatalból vizsgálta az ítélőtábla annak lehetőségét. E vizsgálat eredményeképpen megállapította, hogy a vádlott az irányadó, ezért alapul vett tényállás adatai alapján az elkövetéskor nem volt olyan méltányolható okból származó erős felindulásban, ami e bűncselekmény megállapíthatóságát megalapozta volna.

A védelem által hivatkozott elmeorvos-szakértői vélemény kétséggkívül tartalmazott a vádlottra mentőnek látszó megállapítást, ún. „felgyülemlett indulatkitörést, amely robbanásszerűen mutatkozhatott meg a külvilágban”, ugyanakkor az elmeorvos-szakértő azt is rögzítette, hogy a vádlott egyébként is mértéktelen alkoholizálása és aktuális ittassága is kétség kívül tetten érhető volt az ölési cselekmény kifejtésekor. A másodfokú bíróság tehát ebben a tekintetben is mindenben megalapozottnak ítélte az első fokú ítélet tényállását.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból tehát helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekményt törvényesen is minősítette.

A bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság helyesbítette; a vádlott nehéz anyagi körülményeire utalást mellőzte, mert a Kúria 56. számú Büntető Kollégiumi véleményének 11. pontja annak megállapítására nem ad alapot, és ugyanezen kollégiumi vélemény 12. pontjára figyelemmel a büntetés-elviselési képességre vonatkozó megállapítást most tekinti megalapozottnak, figyelemmel a tényállás kiegészítésére, arra, hogy a büntetés-végrehajtás körülményei között a vádlott egy ízben szívinfarktuson esett át.

További enyhítőként értékelte a másodfokú bíróság az eshetőleges szándékot (Btk. 7. § 2. fordulat).

A helyesbített, illetve kiegészített bűnösségi körülményeket alapul véve a törvényszék nem tévedett, mikor úgy ítélte, hogy az első-büntényes, indulati cselekményt megvalósító vádlott esetében a középértékkel egyező tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt. A másodfokú bíróság a szabadságvesztés mértékét arányosnak ítélte, annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

A közügyektől eltiltás is indokolt és mértéke kellően igazodik a cselekmény és a vádlott társadalomra veszélyességéhez.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései zömmel törvényesek, kivéve azt, hogy az előzetes letartóztatás beszámításakor nem jelölte meg a beszámítandó intervallumot dátumszerűen, amit a másodfokú bíróság pótolta. Ennek során figyelemmel volt annak záró időpontjára, miután a Kúria a vádlott előzetes letartóztatását 2014. szeptember 30. napján megszüntette, ezért a vádlott szabadlábra került.

Ami a bűnjelekre vonatkozó rendelkezésre felhívott törvényhelyeket illeti, a másodfokú bíróság a Be. 155. § (1), (2), (5) és (8) bekezdését hívta fel, a (9) bekezdésre utalást mellőzte, mert annak nem volt alapja.

A bűnügyi költség kiszámításakor az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy összesen három bűnügyi költségjegyzék szerepelt az ügyben, ezért a másodfokú bíróság helyes számítással megállapította a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 381. §-a és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védője tevékenységével felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság tévedett abban, hogy a vádlott fogvatartásának helyét feltüntette az ítélet rendelkező részének személyi részében. A fogvatartás helye nem a Be. 117. § (1) bekezdésében írt olyan, a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja szerinti személyes adat, amelynek feltüntetése indokolt, az nem tartozik a személyi adatai közé, ezért a másodfokú bíróság annak feltüntetését mellőzte.

A végzés ellen a fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § megfelelő értelmezése zárja ki.

Szeged, 2014. november 18.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Budapest Környéki Törvényszék 18.B.58/2013/44. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2014. november 18.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke